

тогасъ той гледаше като на образецъ на хубостъта и на изящността, виждаше му са въ тѣзи минута че бѣше отъ друго нѣкое мѣсто или свѣтъ. Жуанита, споредъ него, бѣше земята, а момытъ конто сега бѣхъ предъ очитъ му, небето: бѣхъ поне ангелы.

И когато тѣ, като обърнѣхъ на него пълнытъ си съ благость и кротость очи, наченѣхъ да го благодарѣтъ, и привѣтствовать заради мѣжеството му, да му говорѣтъ за признателността си, Пикильо осѣти, което до тогасъ никога не бѣ осѣтилъ. . . . гордость и удовольствіе.

Кармена, като чу че той немалъ нито родители, нито средства за живѣнье, нито убѣжище, рече:

« А! какво щастіе!

— Да! притури Аиша, ный ще бждемъ сичко за него.

— Земамы го съ насъ заедно, рече донъ Жуанъ д'Агвиларъ . . . Отъ сега е вече нашъ; ще го имамъ при мене си. Но между туй, повтори той, като погледнѣхъ на Галиціеца прострѣнъ на трѣвата, горкыйтъ нашъ коларъ нема да стане вече; новыйтъ ни слуга да ли ще може да го замѣни?

— Ей-сега, «отговори Пикильо, като затвори вратцата и са метнѣхъ на единъ отъ катѣрытъ. Подкарваны отъ виковетъ и рѣжкомаханіята му животнытъ препустнахъ. Изминѣхъ лѣса по пѣтя, и на другыя день, почеститъ и отъ самыя испанскый царь когато преди три години влѣзе въ Пампелуна, Пикильо циганинтъ, съ гордъ видъ, съ сърце изпълнено отъ радость, и дрипавъ, влѣзваше въ този градъ.

« Дѣ трѣба да карамъ? попыта той новытъ си господари.

— Въ палата на царскыя намѣстникъ!» отговорихъ двѣтъ момы.